

V MAŠKARNÍM KLOBOUČKU

Pan Rudolf se svěřil čtenářům Readers Digest se svým zážitkem:

Jednou jsem zaspal. Protože autobus do práce mi jel za pár minut, rychle jsem na sebe naházal uniformu a běžel na zastávku. Řidič mě vesele zdravil, tak jsem mu vesele poděkoval, že na mě počkal, cestující se na mě mile usmívali. Na náměstí jsem vystoupil, pospíchal jsem do úřadu a přitom jsem si říkal: ty vypadáš, nemytý, neučesaný, zuby nevyčištěné, hrůza, všichni se ti smějí.

Když jsem vešel do kanceláře, nadřízený zvedl oči a vykřikl: „Co to máte na hlavě?“

Kouknul jsem na sebe do zrcadla a nevěřil svým očím. V tom spěchu jsem si k uniformě narazil na hlavu klobouček „tralaláček“ z maškarního plesu.

Pan Rudolf to sice neměl v úmyslu, ale ono ráno rozesmál svým vzezřením několik lidí. Bylo by zajímavé se těch lidí zeptat, nakolik ranní smích ovlivnil celý den. Jsem přesvědčen, že jim to pomohlo k dobrému startu v zaměstnání, anebo prostě předali úsměv dál.

Předávat smích je velmi dobré. Šířit kolem sebe radost je ještě mnohem více. Radost z toho, že znám Boha, vím o jeho lásce k nám, jsem šťastný, že moje cesta vede do nebe.

Je mnohdy dobré začít smíchem. Listuji proto dál časopisem a dávám vám na cestu radosti něco k smíchu:

Holohlavý svědek vypovídá u soudu: „Najednou kolem mě projelo auto nejméně stovkou a pak jsem uslyšel velký rachot, až mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.“

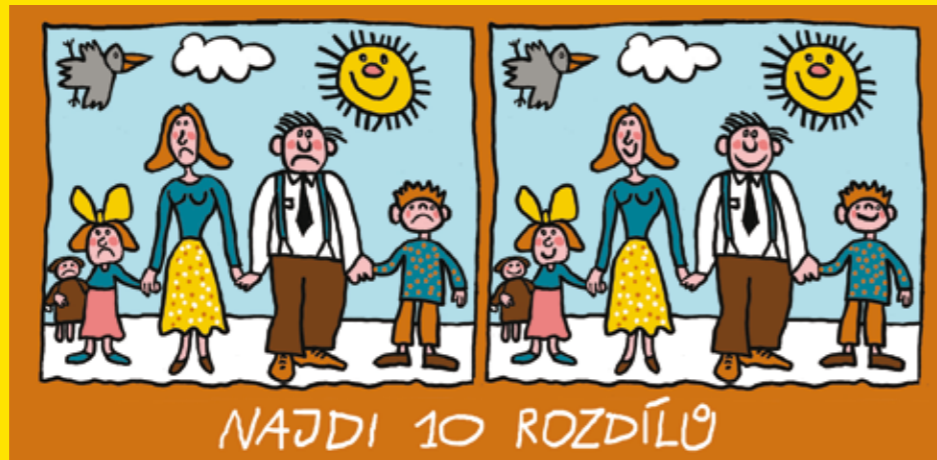
Soudce ho přerušil: „Pane svědku, upozorňuji vás, že před soudcem musíte mluvit jen čistou pravdu.“

Ptá se synek maminky: „Mami, víš, kolik zubní pasty je v jedné tubě?“

„Nemám tušení, Honzíku.“

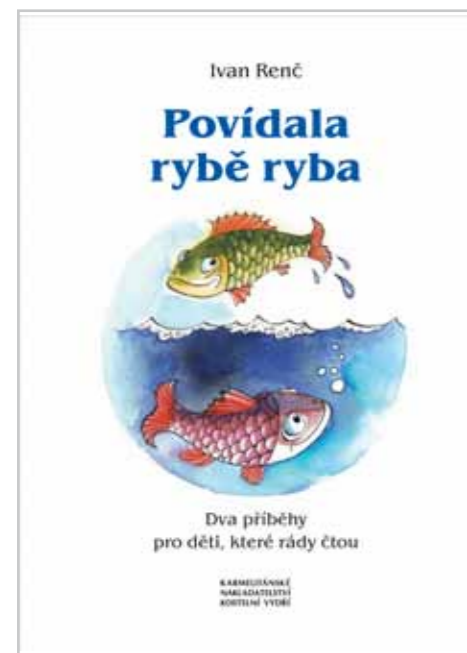
„Já už to vím, od televize ke gauči.“

Přeji vám do nového roku, abyste rozdávali kolem sebe radost a také ji od bližních dostávali.

http://josefjansta.opava.org

NOVÉ KNIHY Z KARMEITÁNSKÉHO VYDAVATELSTVÍ A PORTÁLU

POVÍDALA RYBĚ RYBA
IVAN RENČ,
ILUSTRACE
ZDEŇKA KREJČOVÁ
Karmelitánské nakladatelství

Dva hlavní příběhy, dva hrdinové – obyčejní galilejské chlapci. Jejich zážitky se úzce prolínají s evangelijními událostmi zázračného rozmnožení chleba a ryb a uzdravení posedlého člověka. Přesvědčivé vyprávění a živé charaktery postav vnesou čtenáře do středu událostí a přivedou k zamyšlení nad dalšími souvislostmi obou příběhů.

O TŘECH STROMECH
GABRIEL RINGLET, ILUSTRACE
DANIELLA OHOVÁ
Karmelitánské nakladatelství

Byly jednou tři stromy a ty měly velké sny... Každý z nich nesl ve svém srdci jedno přání a každý z nich dostal od Boha dar. Jak se vzácným darem naloží? Tento tradiční libanonský příběh, který povzbuzoval víru dětí již po mnoho generací, jistě zaujme i malé české čtenáře.

GUIDO QUARZO
DON BOSCO
MI UKAZOVAL CESTU
Nakladatelství Portál

Životopis blahoslaveného Dona Ruy. Inspirován vlastním životopisem Dona Boska (česky Můj život pro mladé). Michal Rua byl mezi prvními chlapci, kteří se stali nejbližšími spolupracovníky Dona Boska, asistenty mladých a jeho nepostradatelnými pomocníky. Mnozí z nich zasvětili svůj život salesiánské kongregaci a don Rua se stal po smrti zakladatele hlavním představeným salesiánů.

SMRŤ za koledu

Začátek roku 1958 byl pro otce Metoděje prozářen nadějí. Končil mu 6. rok za mřížemi, polovina trestu za to, že udržoval písemný styk se svým biskupem, byl proti násilnému spojení řeckokatolické a pravoslavné církve na východním Slovensku a za podobné činy, které ovšem komunisté překroutili tak, aby ho mohli odsoudit za vlastizradu. Polovina odpykaného trestu znamenala možnost požádat o podmíněčné propuštění. Dozorci schválně posilovali Metodějovu naději na kladné vyřízení žádosti, takže už v duchu plánoval, co bude dělat na svobodě. Vykonávat kněžskou službu veřejně mu nedovolili, ale mohl by dělat někde kostelníka a při tom slavit aspoň soukromě svatou liturgii. Možná by mu povolili i zpovídání. V 72 letech a při svém nevalném zdravotním stavu by si stejně netroufal nastoupit na nějaké samostatné místo ve farnosti.

Během věznění nabyt otec Metoděj docela slušného vězeňského „majetku“. Měl oděv, který se na něm ještě nerozpadal, boty, do kterých děrami neteklo, deku, která aspoň trochu hřála, nepotlučenou misku na jídlo. Když dozorci tvrdili, že bude jistě propuštěn, vyměnil si toto nezákladnější životní vybavení s těmi, kdo je měli mnohem horší a museli používat věci, které by mimo vězení dávno skončily v peci nebo na smetišti. Byl přesvědčen, že je už nebude potřebovat. Oč větší byla naděje na propuštění, o to těžší ranou bylo sdělení, že si musí odpykat celý trest a nebude mu odpuštěn ani jediný den. Vzbuzování falešných nadějí patřilo k psychickému týrání politických vězňů. A přidali k tomu stěhování z věznic na Mírově, kde už aspoň věděl, co od koho může čekat nebo kdy, jak a kde se dá tajně odsloužit mše svatá, do vězení v Leopoldově.

Musel si zvyknout i na novém místě. Pomáhala mu modlitba i spojení osobního utrpení s utrpením Ježíšovým. Od toho velkého zklamání uběhlo půl roku a otec Metoděj už dávno překonal bolest a žil naději, že přežije i druhou polovinu trestu a ještě okusí svobodného života. Byl Štědrý den, ale práce museli vězni pracovat jako jindy. Otec Metoděj už pracovat nemohl, i když by to dělal rád, přišel by do styku s ostatními vězni, i při práci se dá trochu si popovídat a vzájemně se povzbudit. Zůstal jako obvykle na cele sám. Modlil se a přemýšlel. Snad si ani neuvědomil, že potichoučku zpívá koledu a skrze ni se v duchu přenáší na úplně jiné místo.

Zpěv náboženské písně však neunikl dozorcům na chodbě. ZA velice ho rozzlobilo, že si někdo něco takového v komunistickém vězení dovolil. Přivolal velitele, ten vzal s sebou další dva dozorce jako eskortu, a vtrhli co celý. Otec Metoděj byl za svůj „přečin“ ihned odveden do korekce. To byla malá místnost bez okna, s betonovou podlahou, ze stejného materiálu byla také postel. Ta byla na horní ploše opatřena množstvím hrbo-lů, aby se vězeň nevyspal, i kdyby se mu přece jen přes zimu a vlhko podařilo usnout. To bylo ještě doplněno tím, že vězeň dostal deku jen na noc a skromné jídlo jen každý druhý den.

Ráno bylo otci Metodějovi velice zle. Bývalý student medicíny, kterého k němu pustili, konstatoval, že se jedná o těžký zápal plic. Diagnózu potvrdil i později přivolaný lékař. Když se vzhledem k závažnosti situace odhodlal požádat o převezení vězně do nemocnice, nepodařilo se mu dosáhnout souhlasu. Svou žádostí riskoval, že upadne v nemilost u svých nadřízených, ale vedlo to jen k tomu, že otce Metoda přestěhovali z korekce na samotku, kde byla dřevěná podlaha i postel a kde mohl mít deku pořádku. To byla pro těžce nemocného s čtyřicetistupňovými horečkami příliš malá pomoc, navíc nebyly k dispozici léky. Až po odpykání trestu za zpěv koledy přenesli otce Metoda do cely, ale už jen proto, aby tam zemřel. S modlitbou a slovy odpuštění pro ty, kteří s ním tak krutě zacházeli.

otec Václav Trmač

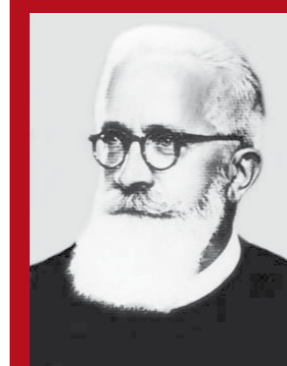

ilustrace: Helena Filčíková

Dva blázni se rozhodnou utéct z blázince, ovšem okolo blázince je 100 cihlových zdí. Když přeskochí 10 zdí, jeden se zeptá: „Můžeš?“ „Jo.“ Když přeskochí 50 zdí, zase se jeden zeptá: „Můžeš?“ „Jo.“ Když přeskochí 99 zdí, opět se jeden zeptá: „Můžeš?“ „Ne.“ „Tak pojď, vrátíme se.“

Jiří Drozd

DOMINIK TRČKA se narodil 6. 7. 1886 ve Frýdlantu nad Ostravicí. Stal se řeholníkem Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele a knězem. Jeho první významnější působení bylo na Svaté Hoře, kde se věnoval utečencům. Pak byl pověřen pastoračními úkoly mezi řeckokatolíky v ukrajinském Lvově. Přešel k byzantskému ritu a přijal jméno Metoděj. Dalším jeho posláním bylo založení komunity redemptoristů latinsko-byzantského ritu na Slovensku. Byl představeným kláštera v Michalovcích a s příchodem komunistického režimu internován do Podolínce. Vystřídal vězení v Ilavě, Mírově a Leopoldově, kde 23. 3. 1959 zemřel. Pohřben byl na vězeňském hřbitově. O 10 let později byly jeho ostatky převezeny do Michalovců. Soudně byl prohlášen za nevině trestaného v roce 1990. Blahořečen byl 4. 11. 2001.